

+
M
PAX

4 mei 2019
Kerkwijding
Apoc. 21,1-5a; 1Pe 2,4-9; Lk. 19,1-10

Veelgeliefden,

De apostel Johannes zag in zijn visioen het nieuwe Jeruzalem, beeld voor een ideale wereld waarnaar wij allen verlangend uitzien. Op deze feestdag van de kerkwijding richt de liturgie onze blik naar deze voltooide wereld, die van God uit de hemel zal neerdalen. Maar in de tweede lezing spoort sint Petrus ons aan, ons nu al als levende stenen in de bouw van de geestelijke tempel te voegen. En uit de eerste Korinthis-brief van sint Paulus weten we dat we Gods bouwwerk zijn, Gods tempel en dat de heilige Geest in ons woont. (1Kor. 3,9-11.16-17) Johannes zag in zijn visioen in het nieuwe Jeruzalem Gods woning onder de mensen. Het oude Israël zag dit in de tempel gerealiseerd, maar Zacheüs mag de tempel van het nieuwe verbond, Jezus, in zijn huis ontvangen.

Zo lopen er vandaag in de liturgie diverse beelden door elkaar: het tempelgebouw in Jeruzalem waar God woonde tot de komst van Christus; de tempel Gods die wij zelf mogen zijn; het kerkgebouw als tempel waar God in de sacramenten onder ons komt en tenslotte de toekomstige tempel, het hemelse Jeruzalem op het einde der tijden.

Hoewel al deze tempels allereerst het werk van God zelf zijn, mogen wij eraan meehelpen. Vooral bij de tempel van onze ziel moeten we de handen uit de mouwen steken om de heilige Geest zijn woning in ons te laten voltooien. Want: laten we zijn bouwwerk in ons niet tegenwerken door de zonden of zijn plannen verstoren door onze eigenzinnigheid.

Laat u voegen als levende stenen in de bouw van de geestelijke tempel, zo houdt sint Petrus ons voor. Hij ziet ons allen tezamen als een geestelijke tempel, het Lichaam van Christus dat de Kerk is. Want ook de Kerk is te vergelijken met een gebouw, bestaande uit levende stenen. De architect en bouwmeester is de heilige Geest. Hij heeft het grote plan, het overzicht. De 'opzichters' – zoals de letterlijke betekenis van het woord voor bisschop betekent, – zijn aangesteld om toezicht te houden dat alles volgens de bouwtekeningen verloopt. In de loop van de eeuwen is er zo een machtig bouwwerk ontstaan, een grote kathedraal. Maar helaas moeten we ook bekennen dat er in de loop der eeuwen eigenwijze opzichters en bouwlieden zijn geweest, die hun eigen tekeningen volgden. Zo is er verdeeldheid ontstaan in de Kerk. Er zijn groepen werklieden geweest die op eigen houtje kapellen aangebouwd hebben. Op zich schitterende bouwwerken, maar ze zullen weer afgebroken moeten worden omdat ze niet in het grote ontwerp passen. Er zijn ook muren opgetrokken tussen verschillende delen waarvan kerkscheidingen het gevolg zijn. En natuurlijk zijn er ook ondeugdelijke stenen geweest die vervangen moeten worden.

In het hart van het christendom: de heilige stad; op de heiligste plaats van deze aarde: in de heilig Grafkerk die rond Golgota en het Graf van Christus gebouwd is; juist daar is dit alles ook in het materiële kerkgebouw uitgebeeld. Als u de heilig Grafkerk binnengaat loopt u tegen een muur, die opgetrokken is door een van de oosterse Kerken om zijn eigen gebiedje af te bakenen.

Een gebouw bestaat uit diverse grondstoffen en verschillende soorten stenen. Juist daardoor ontstaat een harmonisch geheel dat schoonheid en heerlijkheid kan uitstralen.

Zo ook in de geestelijke tempel van de Kerk. God schijnt er genoeg in te vinden zeer verschillende mensen in een gemeenschap samen te brengen. Jezus koos in de eerste apostelgemeenschap mannen die grondig van elkaar verschilden om bij Hem te blijven: Petrus de visser, Mattheus de tollenaar, Simon de ijveraar. Het zou nooit in hen opgekomen zijn samen op stap te gaan, indien de Meester hen niet had geroepen. De mooiste gemeenschappen zijn juist samengesteld uit een grote verscheidenheid van persoonlijkheid en temperament.

In zo'n geval moet men de ander beminnen met zijn verschillen. Wij zoeken naar de ideale gemeenschap, maar het is veel belangrijker dat wij degenen die God vandaag naast ons heeft geplaatst, gaarne zien. Zij zijn voor ons het teken van Gods aanwezigheid. Wellicht hadden wij andere mensen naast ons gewild, een beetje vrolijker, een beetje verstandiger, een beetje ... Maar God heeft ze voor ons gekozen. Met hen moeten wij de eenheid en de verbondenheid beleven. In het klooster, in de straat, in de parochie, in het bisdom.

Een gemeenschap wordt, net als een huis, opgebouwd uit allerlei soorten stenen. Maar het is het cement dat de stenen samenhoudt. Cement is fijn als stof: een windstoot doet het opstuiven. Zo ook worden wij in een gemeenschap samengehouden door het cement, namelijk door wat in ons kwetsbaar en arm is. Als de stenen van onze talenten op elkaar gestapeld worden krijgen we een wankel en bouwvallig huis. Maar juist de zwakheden vormen het cement en worden als ze gedrenkt worden in het water van de liefde tot het bindmiddel van de gemeenschap.

Zo is er een tempel van de gemeenschap, de kerk waarin God woont en waaraan wij door ons geloof en onze liefde mogen meewerken en er is de tempel van onze ziel. Hoe ernstig zijn daarom de woorden van sint Paulus: *De tempel van God is heilig en die tempel zijt gij*. Als tempel van God zijn we heilig. Laten we daarom beantwoorden aan die heiligheid, die we in ons doopsel en vormsel ontvangen hebben.